

I. DISPOSICIONS GENERALS

1. PRESIDÈNCIA I CONSELLERIES DE LA GENERALITAT VALENCIANA

Presidència de la Generalitat

LLEI 4/1999, de 9 d'abril, de la Generalitat Valenciana, de Capitalitat del Partit Judicial número 13 de la Província d'Alacant. [1999/3287]

Sia notori i manifest a tots els ciutadans que les Corts Valencianes han aprovat i jo, d'acord amb el que estableixen la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, en nom del rei, promulgue la llei següent:

PREÀMBUL

L'Estatut d'Autonomia, en l'article 39.2, atribueix a la Generalitat Valenciana la competència per a fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals al seu territori i la localització de la seua capitalitat.

Per la seua banda, la Llei Orgànica del Poder Judicial, en l'article 35, estableix que les comunitats autònomes participaran en l'organització de la demarcació judicial dels seus territoris respectius; per a això trametan al Govern, a sol·licitud d'aquest, una proposta sobre aquella en la qual es fixaran els partits judicials.

En la mateixa llei –article 35.6– es determina la competència de les comunitats autònomes per a determinar, per llei, la capitalitat dels partits judicials.

La Generalitat va establir, mitjançant la Llei 9/1989, de 29 de desembre, la capitalitat dels trenta-quatre partits judicials creats per la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de Demarcació i Planta Judicial.

Posteriorment, es van introduir modificacions en la Llei de Demarcació i Planta Judicial mitjançant l'aprovació de la Llei 3/1992, de 20 de març, per la qual es creava a la província de València un nou partit judicial, el número 18, cosa que va produir que, posteriorment, la Generalitat dictara la Llei 6/1992, de 6 de novembre, que fixava la capitalitat del partit judicial número 18 a Picassent.

La recent modificació de la Llei de Demarcació i Planta Judicial per la Llei 26/1998, de 13 de juliol (BOE número 167, de 14 de juliol de 1998), introdueix modificacions en l'annex I que afecten la Comunitat Valenciana, ja que mitjançant aquesta es crea un nou partit judicial a la província d'Alacant, el número 13, que comprén els municipis següents: Benijófar, Guardamar del Segura, Los Montesinos, Rojales, San Miguel de Salinas i Torreveja.

Dins del marc normatiu i competencial que s'ha exposat, aquesta llei té per objecte fixar la capitalitat del nou partit judicial establert per a la Comunitat Valenciana al municipi de Torreveja.

Per a això, s'ha considerat fonamentalment la situació geogràfica i les comunicacions del municipi, així com la importància econòmica d'aquest i el volum de població.

Igualment, s'ha pres en consideració l'informe emés per la Direcció General d'Interior, de la Conselleria de Presidència, a la qual corresponen les competències en matèria d'administració local, de conformitat amb el que s'estableix en el Decret 170/1985, de 28 d'octubre, del Consell.

Vist l'informe favorable del Consell General del Poder Judicial i d'acord amb el Consell Jurídic Consultiu de la Comunitat Valenciana,

Article únic

Es fixa a Torreveja la capitalitat del partit judicial número 13 de la província d'Alacant.

I. DISPOSICIONES GENERALES

1. PRESIDENCIA Y CONSELLERIAS DE LA GENERALITAT VALENCIANA

Presidencia de la Generalitat

LEY 4/1999, de 9 de abril, de la Generalitat Valenciana, de Capitalidad del Partido Judicial número 13 de la Provincia de Alicante. [1999/3287]

Sea notorio y manifiesto a todos los ciudadanos, que las Cortes Valencianas han aprobado y yo, de acuerdo con lo establecido por la Constitución y el Estatuto de Autonomía, en nombre del Rey, promulgo la siguiente Ley:

PREÁMBULO

El Estatuto de Autonomía, en su artículo 39.2ª, atribuye a la Generalitat Valenciana la competencia para fijar la delimitación de las demarcaciones territoriales de los órganos jurisdiccionales en su territorio y la localización de su capitalidad.

Por su parte, la Ley Orgánica del Poder Judicial, en su artículo 35, establece que las Comunidades Autónomas participarán en la organización de la demarcación judicial de sus territorios respectivos; para ello remitirán al Gobierno, a solicitud de éste, una propuesta de la misma en la que se fijarán los partidos judiciales.

En la misma Ley –artículo 35.6– se determina la competencia de las Comunidades Autónomas para determinar, por ley, la capitalidad de los partidos judiciales.

La Generalitat estableció, mediante la Ley 9/1989, de 29 de diciembre, la capitalidad de los treinta y cuatro partidos judiciales creados por la Ley 38/1988, de 28 de diciembre, de Demarcación y Planta Judicial.

Posteriormente, se introdujeron modificaciones en la Ley de Demarcación y Planta Judicial mediante la aprobación de la Ley 3/1992, de 20 de marzo, por la que se creaba en la provincia de Valencia un nuevo partido judicial, el número 18, lo que dio lugar a que posteriormente la Generalitat dictase la Ley 6/1992, de 6 de noviembre, que fijaba la capitalidad del partido judicial número 18 en Picassent.

La reciente modificación de la Ley de Demarcación y Planta Judicial por la Ley 26/1998, de 13 de julio (BOE núm. 167, de 14 de julio de 1998), introduce modificaciones en el anexo I que afectan a la Comunidad Valenciana, pues mediante ésta se crea un nuevo partido judicial en la provincia de Alicante, el número 13, que comprende los siguientes municipios: Benijófar, Guardamar del Segura, Los Montesinos, Rojales, San Miguel de Salinas y Torreveja.

Dentro del marco normativo y competencial expuesto, la presente Ley tiene por objeto fijar la capitalidad del nuevo partido judicial establecido para la Comunidad Valenciana, en el municipio de Torreveja.

Para ello se ha considerado fundamentalmente la situación geográfica y comunicaciones del municipio, así como su importancia económica y el volumen de población.

Igualmente, se ha tomado en consideración el informe emitido por la Dirección General de Interior de la Conselleria de Presidencia, a quien corresponden las competencias en materia de Administración Local, de conformidad con lo dispuesto en el Decreto 170/1985, de 28 de octubre, del Gobierno Valenciano.

Visto el informe favorable del Consejo General del Poder Judicial y conforme con el Consejo Jurídico Consultivo de la Comunidad Valenciana,

Artículo único

Se fija en Torreveja la capitalidad del partido judicial nº 13 de la provincia de Alicante.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden derogades les disposicions d'igual o inferior rang que s'oposen a aquesta llei.

DISPOSICIONS FINALS

Primera

El Consell i la Conselleria de Benestar Social, a l'àmbit de les seues respectives competències, adoptaran les disposicions que calga per a l'aplicació i el desplegament d'aquesta llei.

Segona

Aquesta llei entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Per tant, ordene que tots els ciutadans, tribunals, autoritats i poders públics als quals pertoque, que observen i facen complir aquesta llei.

València, 9 d'abril de 1999

El president de la Generalitat Valenciana,
EDUARDO ZAPLANA HERNÁNDEZ-SORO

LLEI 5/1999, de 9 d'abril, de la Generalitat Valenciana, de Creació de l'Institut Valencià de Conservació i Restauració de Béns Culturals. [1999/3291]

Sia notori i manifest a tots els ciutadans que les Corts Valencianes han aprovat i jo, d'acord amb el que estableixen la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, en nom del rei, promulgue la llei següent:

PREÀMBUL

De conformitat amb el que s'estableix en l'article 31 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, la Generalitat Valenciana té competència exclusiva en matèria de patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic, i també en matèria d'organització de les institucions d'autogovern.

El patrimoni cultural valencià és el principal testimoni no sols de la contribució de la seua gent a la cultura universal, de la seua creativitat i de la seua idiosincràsia com a poble, sinó també de la seua capacitat per a rebre, assimilar i conservar objectes i béns culturals arribats a les seues terres procedents d'una història llarga i complexa.

Aquesta realitat innegable i unànimement reconeguda comporta la necessitat d'arbitrar mitjans materials, humans i financers per a la protecció, conservació i restauració d'un llegat tan important que els valencians hem rebut de la història i que estem obligats a transmetre a les generacions futures.

La conservació del patrimoni històric, cultural i artístic és una obligació fonamental de les institucions segons s'estableix en l'article 46 de la Constitució. En aquest mateix sentit, la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat Valenciana, del Patrimoni Cultural Valencià, imposa als poders públics l'obligació de garantir la protecció, la conservació i l'acreciment del patrimoni cultural valencià.

L'Institut Valencià de Conservació i Restauració de Béns Culturals és una institució que es crea amb aquests fins essencials i també amb una missió de mediació entre els diversos organismes públics i privats, per a actuar com a centre planificador i supervisor de les seues activitats, a més de realitzar les que li són pròpies. Es planteja, per tant, com una institució especialitzada de nova creació, amb la màxima qualificació en l'assistència científica i tècnica en tots els vessants de l'ampli camp de la tutela del patrimoni cultural.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA

Quedan derogadas cuantas disposiciones de igual o inferior rango se opongan a la presente Ley.

DISPOSICIONES FINALES

Primera

El Gobierno Valenciano y la Conselleria de Bienestar Social, en el ámbito de sus respectivas competencias, adoptarán cuantas disposiciones sean necesarias para la aplicación y desarrollo de la presente Ley.

Segunda

La presente Ley entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Por tanto, ordeno a todos los ciudadanos tribunales, autoridades y poderes públicos a los que corresponda, que observen y hagan cumplir esta Ley.

Valencia, 9 de abril de 1999

El presidente de la Generalitat Valenciana,
EDUARDO ZAPLANA HERNÁNDEZ-SORO

LEY 5/1999, de 9 de abril, de la Generalitat Valenciana, de Creación del Instituto Valenciano de Conservación y Restauración de Bienes Culturales. [1999/3291]

Sea notorio y manifiesto a todos los ciudadanos, que las Cortes Valencianas han aprobado y yo, de acuerdo con lo establecido por la Constitución y el Estatuto de Autonomía, en nombre del Rey, promulgo la siguiente Ley:

PREÁMBULO

De conformidad con lo dispuesto en el artículo 31 del Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana, la Generalitat Valenciana tiene competencia exclusiva en materia de patrimonio histórico, artístico, monumental, arquitectónico, arqueológico y científico, así como en materia de organización de las instituciones de autogobierno.

El patrimonio cultural valenciano es el principal testimonio no sólo de la contribución de sus gentes a la cultura universal, de su creatividad y de su idiosincrasia como pueblo, sino de su capacidad para recibir, assimilar y conservar objetos y bienes culturales llegados a sus tierras procedentes de una historia larga y compleja.

Esta realidad innegable y unánimemente reconocida lleva aparejada la necesidad de arbitrar medios materiales, humanos y financieros para la protección, conservación y restauración de tan importante legado que los valencianos hemos recibido de la historia y que estamos obligados a transmitir a las generaciones futuras.

La conservación de patrimonio histórico, cultural y artístico es una obligación fundamental de las instituciones según dispone el artículo 46 de la Constitución. En este mismo sentido, la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat Valenciana, del Patrimonio Cultural Valenciano, impone a los poderes públicos la obligación de garantizar la protección, conservación y acrecentamiento del patrimonio cultural valenciano.

El Instituto Valenciano de Conservación y Restauración de Bienes Culturales es una institución que se crea con estos fines esenciales y también con una misión de intermediación entre los diversos organismos públicos y privados, para actuar como centro planificador y supervisor de sus actividades, además de realizar las suyas propias. Se plantea, pues, como una institución especializada de nueva creación, con la máxima cualificación en la asistencia científica y técnica en todas las vertientes del amplio campo de la tutela del patrimonio cultural.